

høiere op i Indtægterne, altsaa fra 200 Kr. og en Del høiere op, saa begynder efterhaanden ogsaa Evnen til at lægge Noget til Side af den Fortjeneste, man har eller kan indvinde, medens man er arbejdsfør, til dermed at dække sig mod Alderdomsvagheden og de Tilfælde, der kunne indtræffe af Sygdom og Ulykkestilfælde. Alligevel kan jeg være tilbøjelig til at sige, at efter som Forholdene en Gang ere og efter, hvad man er vant til at bruge, vil det maasse falde Smaa-kaarsmanden, Arbejderen, for haardt strax at udrede det hele Beløb. Og jeg tror derfor, at man kunde ordne det saaledes, at Arbejderen afgiver 4 pCt. af sin Arbejds løn eller noget mere, medens Arbejdsgiveren tilskylder 2 pCt. Derved vilde jo ganske vist al Arbejds løn i Landet pludselig stige med 2 pCt., men dertil tror jeg, at Arbejdsgiverne maatte være villige paa Grund af, at deres Forpligtelser til ellers at støtte deres Arbejdere ville blive lettede, og derved vil man tillige klare det Punkt, som vil komme til at foreligge, naar Spørgsmaalet bliver om Bidrag fra Statens Side i Ulykkestilfælde. Jeg antager, at 6 à 7 pCt. af den nuværende Arbejds løn vil kunne strække til til alle tre Formaal: til at dække, hvad Sygefaskjerne behøve, til at dække, hvad der er fornødent i Ulykkestilfælde og specielt til Alderdomsfor sørgelse, hvis man vil regne den fra 55 Aars Alderen, saaledes som det i et tidligere Lovforslag var fastsat. Dersom man gik ind paa den Tanke, tror jeg, at man vilde gjøre Sagen forholdsvis ganske simpel og mere beroligende for Alle, saa vidste de, hvad de havde at give, og saa vidste de ogsaa, hvad de havde at stole paa. Gaa de ind i en af disse Sygefaskjer og bidrage, hvad de skulle til den, saa faae de Sygehjælp en lille Tid, 13 eller 26 Uger — hvad man nu finder rigtig at fastsætte — og efter den Tid, hvad saa? Saa staa de fuldstændig blottede. De have ikke for sikret sig paa anden Maade, og de maa derfor ty til det Offentliges Forsorg, ligesom om de ikke havde været i nogen Sygefaskje. Den Hjælp, der altsaa ydes gennem dette Lovforslag, hvis det vedtages, er temmelig stærkt begrændset med Hensyn til den Tid, i hvilken den ydes. Det er oftere, ogsaa i denne Sag, fremsat, at Alderdomsvagthed ogsaa er en Art Sygdom, og jeg kan forstaa, at det maa være haardt for en Bestyrrelse i en Sygefaskje, at nægte et Medlem, der har bidraget i mange Aar, men for hvem Alderdomsvagtheden indtræder den almindelige Sygehjælp, fordi de Uger nu ere udløbne, i hvilke han efter Loven var berettiget til at kræve den. Jeg skulde derfor meget ønske, om man vilde behandle dette

Lovforslag i Forening med det, der følger efter om Ulykkesfor sikring, og som det før blev nævnt, afvente et Forslag om Alderdomsfor sørgelse og saa tage det Hele under en samlet Overbetelse. Der er ganske vist her rejst Indvendinger mod den Tanke, at opstille et tvungent Sygefaskjebidrag; det Tvungne lyder ikke godt i Øret, man holder ikke meget af det. Men al Stat er jo tvungen, der er jo mange Ting her i Livet, der ere tvungne, men af alle tvungne Ting er der vel ingen, der i den Grad giver et godt Resultat som dette, at vide sig for sikret for hele sit Liv, saaledes at man ikke kan komme i direkte Nød. Selv meget velhavende Mænd staa jo fare for ved ugunstige Forhold at blive reducerede til fattige Mænd, og saa have de Angenting. Jeg mener, at Alle burde være Medlemmer af denne Forsikringsanstalt, saa vidste de, at de selv under de allerngunstigste Forhold havde Noget, og bevarede de deres Velstand, er det jo høist rimeligt, at de slet ikke vilde stille noget Præd til Kassen, men lade det blive til Fordel for de andre Medlemmer, som trængte dertil.

Indenrigsministeren (Singer s Lev):
Da Lovforslag til Lov om anerkjendte Sygefaskjer blev fremsat i Fjor, havde jeg tilstrækkelig Leilighed til at acentuere, at det, man ønskede at gjøre ved denne Lov, var, at understøtte den Bestræbelse, der er, har været i mange Aar og mere og mere udvikler sig i Retning af frivillige Sygefaskjer. Derfor blev man paa Frivillighedens Grund og vilde yde en Støtte og et Bidrag til Sygefaskjebevægelsens videre Udvikling. Det holder jeg fast ved, og Udvalget har ogsaa været enig i, at det er og bør vedblivende være Grundlaget i denne Sag, og det er ganske nødvendigt, at man i det Hele har det for Øie. Naar vi nu skulle lovgive om de anerkjendte Sygefaskjer for at støtte dem, maa vi paa den anden Side huske, at saa skal denne Lovgivning ogsaa indeholde en Spore for Sygefaskjerne til at komme fremad, det gaar ikke an at nedsætte Fordringerne til Sygefaskjerne altsor stærkt eller at løse Baandet altsor meget. Denne Bemærkning gjør jeg navnlig, til de to ærede Talere, det ærede 3die Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) og det ærede 3die Medlem for 10. Kredts (Naben). Det ærede 3die Medlem for 11te Kredts, der interesserer sig saa varmt for Sygefaskjerne og kjender saa mange Entfælder dem vedrørende og nære har studeret dem, synes mig noget at mangle Die for, at vi ikke alene skulle se paa, hvoreledes Sygefaskjernes Standpunkt er nu. Det ærede